

[Poul Møller.]

mulighed for selv at bestemme, om de vil bruge deres penge til levertran eller til statsministeren eller til andre formål.

Mig forekommer det, at de bemærkninger, det ærede medlem hr. Hans Rasmussen gjorde om skatteforliget, kræver en vis kommentar. Der tales om en skattelettelse. Jeg har allerede nævnt, at statens udgifter efter skatteforligets opfyldelse og uden den bundne opsparing og forhøjelsen af folkepensionsbidraget vil stige med 1 milliard kr. i det kommende finansår, så nogen umiddelbar skattelettelse er der jo ikke tale om. Det, der finder sted, er en ajourføring af udskrivningslovens procenter. Da imidlertid indkomsterne i samfundet er steget, vil det igen betyde, at hvis ikke disse procenter bliver reduceret, vil skatten stige meget væsentligt. Alle ved jo — det fremgik meget klart af den højtærede statsministers redegørelse — at indkomsterne er steget i fjor, og det vil sige, at skatten vil stige meget væsentligt for borgerne, også for de borgere, der nu har konstante indtægter, hvis ikke en reduktion af udskrivningslovens procenter finder sted. Derfor har vi ment, det var rigtigt, ikke mindst, hvis man tilsigter konstante indkomster, i det kommende år at undgå stigende skatter. At fagbevægelsen og det ærede medlem hr. Hans Rasmussen har ment, at man varetager arbejdernes interesser bedre ved at sige: vi skal sikre jer højere lønninger, og så får I højere skatter bagefter — det må blive det ærede medlems sag; men det, det ærede medlem hr. Hans Rasmussen har kæmpet for; og det, denne diskussion har stået om, var, om man skulle have højere skatter i det kommende år, ikke om man skulle have lavere skatter. De eneste, der får lavere skatter, er dem, der har konstante indtægter, men da inflationen har gjort indkomsternes værdi mindre, er der vel også nogen rimelighed i, at de, når de ikke har kunnet få indkomststigning, gennem reduktion af udskrivningslovens skattesatser i hvert fald får skattelettelse.

Men mangle af de fordele, som var knyttet til denne skatteomlægning, bør også omtales. Jeg tænker f. eks. på det ærede medlem fru Lis Groes, som i øjeblikket fører en kamp for at få fjernet sambeskatningen. Vi var alle enige om i fjor, at når vi gennem-

førte denne nye byrdefordeling, denne skattereform og denne skatteomlægning, og forhøjede proportionalbeskatningens sats fra 18.000 kr. til 22.000 kr. i skattepligtig indkomst — det, som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen er mest imod, det, som kritikken har været rettet stærkest imod fra fagbevægelsens side — var det bl. a. for at mildne og lette sambeskatningen væsentligt for de mindre og mellemste indtægter. Nu kritiserer man alt det, der blev opnået ved det, samtidig med at man fører agitation ude omkring i landet for at få fjernet sambeskatningen. Det er det, jeg ikke helt forstår, for her er jo et praktisk skridt henimod at fjerne sambeskatningen, og det er klart, at den bundne opsparing, man foreslår, vil gøre det illusorisk; i hvert fald det første år, hvori den bundne opsparing skal præsteres, vil ingen føle sig tilskyndet til at forøge sine indkomster, da vil der ikke være større hustruindkomster, og de gunstige virkninger af denne skatteomlægning, som var tiltænkt ved forårets forlig, vil ikke komme; men det ser man åbenbart ganske bort fra.

Så siger det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, at regeringen tilbød — og det skal jeg ikke bestride — at udskyde skattelettelsen til næste år. Det var et generøst tilbud til os: man tilbød at udskyde skattelettelsen til næste år! Men hvilken garanti kunne vi have for, at skattelettelsen kom til næste år? I fjor, da omsætningsafgiften skulle indføres, sagde man: vi må have den ind som led i en omlægning, og man sagde: det har vi ikke råd til i år, vi kommer for sent, og nu må vi have saneringen. Men så enedes vi om, at fra den 1. april næste år skulle disse penge anvendes til dette formål. Så nærmer vi os den 1. april i år, og så siger man, at nu må vi vente et år til, men da man samtidig ikke vil omlægge udgiftspolitikken, men tværtimod kommer med forslag, som betyder en meget stor forøgelse i den offentlige udgiftspolitik, vil en udskydelse af skattelettelsen til næste år simpelt hen betyde, at denne skattelettelse bliver sendt op på månen, at den ikke længere er i den praktiske realiteternes verden, og at i hvert fald ingen i fremtiden tør indrette sin økonomi i tillid til et forlig, der er indgået i folketinget. Derfor vil jeg kalde dette forslag for blålys.

Der er helt anderledes realiteter i det for-